

[Alsing Andersen.]

det kan heller ikke efter vor Opfattelse fremdrage nye Synspunkter.

Men saa er der den anden Side af Sagen, den praktisk politiske, og jeg vil ogsaa tro, at det er den, der interesserer det ærede Medlem Hr. Christmas Møller allermost, naar det kommer til Stykket. Det er ikke saa meget dette at faa nedsat en parlamentarisk Studiekreds til at udrede dette Spørgsmaal, jeg tror, det nok saa meget er den praktisk-politiske Side af Sagen, der interesserer det ærede Medlem Hr. Christmas Møller.

Men hvad den Side af Sagen angaar, maa vi fra vor Side paa det allerbestemteste frabede os, at Generaler eller Admiraler eller Professorer, fra hvilket Fakultet det end maatte være, skal sættes til at afgive noget Responsum, der skal være vejledende for de politiske Partier med Hensyn til den praktiske Politik. Den Slags „objektive“ Betænkninger vil der ikke blive Brug for i en Sag som denne; her maa de ansvarlige politiske Partier tage deres Standpunkt.

Vi har taget vort Standpunkt, det er udtrykt i det Afrustningsforslag, som foreligger, det konservative Parti maa paa samme Maade tage sit Ansvar ved at tage Standpunkt til denne Sag paa det Grundlag, som nu en Gang foreligger. Det Afrustningsforslag, som foreligger, opfylder netop efter vor Mening de Krav, som kan stilles til et Land af Danmarks Beskaffenhed med Hensyn til, hvilke Opgaver der er neutralitetsmæssige eller i Henhold til Folkeforbundstraktaten og andre Traktater i øvrigt vil være at opfylde, naar vi ved, at vi samtidig skal opfylde det, jeg vil kalde Forpligtelsen over alle Forpligtelser, nemlig Forpligtelsen til en virkelig effektiv Indskrænkning af Rustningerne som Hovedbetingelsen for Bevarelsen af Verdensfreden. Det er Forpligtelsen over alle Forpligtelser i disse internationale Traktater; men det er denne den allervigtigste Forpligtelse, som det konservative Parti her og i andre Lande altid søger at knibe udenom.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte saa, at der med Hensyn til Kellogg-Pagten var kommet et nyt Moment, som man kunde have Anledning til at studere nærmere. Vi ved alle sammen, at der her i denne Sal har været ført en udførlig Diskussion om, hvilken Rækkevidde Kellogg-Pagten kunde have. Vi ved, at der fra konservativ Side har været opponeret mod den Opfattelse, som har været gjort gældende fra anden Side; men jeg vil gerne sige, at vi

fra vor Side ganske kan slutte os til det Synspunkt, som i denne Sag er gjort gældende af det ærede Medlem Hr. Moltesen som Udenrigsminister, den Gang Kellogg-Pagten blev ratificeret, dette Synspunkt nemlig, at det er selve Kellogg-Pagtens Ord, som er det grundlæggende, og ikke de Bemærkninger eller Forbehold, som er gjort af forskellige Stater, som er det afgørende. Det er Kellogg-Pagtens Ord og den Aand, som Kellogg-Pagten hviler paa, som maa være det afgørende.

Det er dette Synspunkt, vi stadig har, og naar man fra konservativ Side hævder, at Kellogg-Pagtens Indarbejdelse i Folkeforbundspagten vil medføre nye, store militære Pligter for Danmark, fordi der saa ikke findes lovlige Krige, men kun ulovlige Krige, saa vil jeg gerne sige, at dette Synspunkt jo i og for sig ikke er særlig interessant i Henseende til det nyhedsmæssige. Det er imidlertid interessant i een Henseende; det er interessant, fordi det er karakteristisk for det konservative Partis Standpunkt til alle disse Sager.

Nu har Alverdens Lande, kan jeg sige, ratificeret Kellogg-Pagten, hvorved Krig forbydes og fordømmes, hvorved Staterne fraskriver sig Retten til at føre Krig; hvad bliver saa den logiske Konsekvens, som det konservative Parti her og i andre Lande ønsker at tage af denne Kendsgerning? Det bliver denne: Saa maa vi netop ruste os kraftigt, thi naar al Krig er ulovlig, saa maa vi jo netop ogsaa i de smaa Lande være parate til med de stærkest mulige militære Midler at slaa disse ulovlige Krige ned! Jeg skal ikke komme ind paa at imødegaa denne Tankegang, for den er saa udpræget konservativ, den viser, i hvor høj Grad det konservative Parti og Militarisme i gammel-dags Forstand er forbundet indbyrdes og nøje som siamesiske Tvillinger.

Vi andre drager helt andre Konsekvenser af den Omstændighed, at Staterne fraskriver sig Retten til at føre Krig. Vi siger: Konsekvensen deraf maa blive, at Staterne afruster; thi naar man har fraskrevet sig Retten til at føre Krig, er der tornuftigvis ingen Mening i at have et Militærvæsen, som ikke skal bruges.

Den Tankegang er imidlertid det konservative Parti ganske fremmed, og jeg forstaar derfor ogsaa, at det er hele denne Mentalitet hos det konservative Folkeparti, Sorgen over, at dansk Militærvæsen i gammel-dags Forstand skal forsvinde, som gør, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har stillet dette Forslag til Beslut-